

Joan Margarit

Des d'on tornar a estimar

Proa

JOAN MARGARIT

Des d'on tornar a estimar

EDICIONS PROA

BARCELONA

2015

Disseny de la col·lecció: TYPERWARE®

Disseny de la coberta: Carlos Cubeiro

A la coberta, El cafè Zurich de Barcelona, dibuix de Joan Margarit, 1963

A la sobrecoberta, Joan Margarit al Festival nacional de Poesia a Sant Cugat.
Teatre Auditori-Sant Cugat. Octubre 2013. © Jordi Garcia Monte

Primera edició: gener del 2015

© 2015 Joan Margarit

Drets exclusius d'aquesta edició:

2015 Raval Edicions SLU, Proa

Pedro i Pons, 9-11

08034 Barcelona

www.proa.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com <<http://www.conlicencia.com/>>; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Composició i compaginació: *Víctor Igual, S. L.*

Impressió: Limpergraf

ISBN: 978-84-7588-541-4

Dipòsit Legal: B. 26.604-2014

Índex

<i>Estimar és un lloc</i>	9	
<i>Amistat de tardor</i>	11	
<i>El fracàs</i>	13	
<i>Albada</i>	15	
<i>Vinc d'allí</i>	17	
<i>Ajudar</i>	19	
<i>Barcelona</i>	21	
<i>Dona amb seny</i>	23	
<i>Arkadi Volodos: Sonata D984</i>	25	
<i>Dolor</i>	27	
<i>El saqueig</i>	29	
<i>L'època generosa</i>	31	
<i>Lluny</i>	33	
<i>Mare i fill</i>	35	
<i>El callat</i>	37	
<i>Saludar-se</i>	39	
<i>Dies de 1948 al Turó Park</i>	41	
<i>El caminant damunt el mar de boira</i>	43	
<i>Defensa pròpia</i>	45	
<i>Fantasma republicà a la Rambla</i>	47	
<i>Amor i autoritat</i>	49	
<i>Concert</i>	51	
<i>Del nen al vell</i>	53	

<i>1641: Homenatge</i>	55	
<i>Una de tantes tragèdies perdudes</i>		57
<i>Com un Rembrandt</i>	59	
<i>Boira</i>	61	
<i>Tarda de pluja al pati</i>		63
<i>Ciutat</i>	65	
<i>Calma</i>	67	
<i>L'última vegada</i>	69	
<i>Amants al metro</i>	71	
<i>L'il·lús</i>	73	
<i>Sobre el terreny</i>	75	
<i>Música contemporània</i>		77
<i>Coneixement</i>	79	
<i>La gana</i>	81	
<i>La cadira de rodes de José Emilio Pacheco</i>		83
<i>Un viatge al novembre</i>	85	
<i>Babel</i>	87	
<i>Hotel Colón, Barcelona</i>		89
<i>El teu mort</i>	91	
<i>Noces d'or</i>	93	
<i>El poema</i>	95	
<i>Falsa alarma</i>	97	
<i>Identitat</i>	99	

Estimar és un lloc

Assegut en un tren miro el paisatge
i de sobte, fugaç, passa una vinya
que és el llampec d'alguna veritat.
Seria un error baixar del tren
perquè llavors la vinya desapareixeria.
Estimar és un lloc, i sempre hi ha una cosa
que m'ho desvela: un terrat llunyà,
aquella estrada buida d'un director d'orquestra,
només amb una rosa, i els músics tocant sols.
La teva cambra quan s'alçava el dia.
Per descomptat, el cant d'aquells ocells
al cementiri, un matí de juny.
Estimar és un lloc.
Perdura al fons de tot: d'allí venim.
I és el lloc on va quedant la vida.

Amistat de tardor

S'han fet tan grans els arbres del jardí
que ens donen la mesura del passat.
De com ja no el comprenc, des de tan lluny.
De com és tan bonic en la distància
esperar algú que no ha de tornar mai.
El xop més alt ha deixat caure
el seu túmul de fulles, que ha anat cobrint la gespa.
Amb paciència, les hem recollit sempre.
En silenci el sol,
que ara deixen passar les branques nues,
entra a la cambra i il·lumina el terra.
El tou de fullaraca no el remou més que el vent,
o bé els senglars, alguna matinada.
Les fulles, aquest any, no les recollirem.
Ens consolen daurats reflexos d'un desordre
que s'endinsa en la greu comprensió de l'hivern.

El fracàs

L'escena és un dormitori
on arriba, com un dolor de fons,
la llum des del carrer.
Hi ha una dona dormint: la seva roba,
ben posada damunt d'una cadira,
és un dels personatges. L'altre
és un home mirant les calces negres.
Als ulls es reflecteix
la seva consciència, un volcà
on tard o d'hora acabarà llançant-se.
S'aboca al cràter, però és massa obscur.
Mira les calces negres com el llop
una presa que és lluny del seu abast.

Albada

Encara no és de dia.
Surten del niu i canten.
Els de la culpa ho fan
ocults i des de lluny.
Els de la veu més clara
són els de la tristesa.
Els de la solitud,
que canten per amor,
no canten per ningú.
Se sent, fort i proper,
el cant dels que no hi són.

Vinc d'allí

Visc en ciutats amb edificis alts,
inclinats, al biaix, i que exhibeixen,
sumptuosos, la força del perill
i de la insensatesa.
Titani i vidre reflectint els núvols.
Però la vida són també bastides,
uns humils esquelets per anar amunt.
Com un traïdor de Shakespeare, l'opulència
planeja sempre un crim.
I jo sóc una carta mal escrita
pels qui van obrir pas a l'aigua fins als horts.
Vinc d'allí. El que hi hagi en mi de noble
no pot venir d'enlloc més que de la pobresa.
La que amb humilitat treu la bastida
d'uns murs rectes, verticals i clàssics.
La que amb l'aixada va apartar la terra.
L'he coneguda. Sé què és.
Mai no la confondré amb tot allò
que hi ha de miserable en l'opulència.

Ajudar

En començar el capvespre,
miro el sostre inclinat de sota la teulada:
bigues que un dia foren arbres, tortes,
l'una al costat de l'altra, envernissades,
suportant el trespol de la coberta
i la neu que ha caigut tota la tarda.
Resistiran el pes d'aquesta nit,
i potser seré jo alguna vegada
el qui resistirà des d'un poema
perquè una dona pugui, en la seva nit difícil,
dir de mi: com suporta aquest insomni,
el dolor, la nevada dels meus ulls.